

36: Water leeft

Water leeft en stroomt en bruist
door elke dag, in ieder uur.
Schittert in zijn golven, klatert van omhoog,
kent rust noch duur,
baant zich nieuwe wegen open, eeuwig spel,
als was het vuur, het water spreekt.
Noemt een naam, God uw naam,
noemt een naam, God uw naam.

Stil blijft het, nu even luister,
ver van hier, het water ruist;
diep geheim van zee-en fluistert
ook een woord, de stilte kruist,
't leven geeft een teken:
opent nieuwe mens, geboortefeest,
het leven leest.
Spreekt een naam, God uw naam,
spreekt een naam, God uw naam.

Mozes en zijn mensen trokken
dorstig voort, met pijn en dood,
sjokten door het zand van eeuwen,
de woestijn in waterlood.
Wanhoop is er nu als toen,
dus huilen wij,
de angst is groot, maar ik geloof.
Water vloeit, leven bloeit,
water vloeit, leven bloeit.

God u leeft en spreekt, en stroomt
dan rakelings aan ons voorbij,
als wij echter naar u grijpen,
even maar, een korte tijd,
vloeit het water tussen onze
handen weg en waar het blijft,
waar komt het terecht.
Handen nat, was u dat?
Handen nat, was u dat?

Water, water gaat voorbij
en komt dan weer,
God, mijn God u bent voorbij
maar komt ook weer.
Leven, leven snel voorbij
maar komt ook weer,
ik weet u blijft:
God voor mij, eeuwigheid,
God voor mij, eeuwigheid.

